

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 7. oktober 2016

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
T-167/14	Søndagsavisen mod Kommissionen Påstande: Kommissionens beslutning af 20. november 2013 om ikke at gøre indsigelse mod Danmarks produktions- og innovationsstøtte til skrevne medier (SA.36366) annulleres. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Kulturministeriet	Dom	11.10.16
T-92/11 RENV	Kommissionen mod Jørgensen Andersen m.fl. Påstande: set aside the judgment of the General Court (Fifth Chamber) of 20 March 2013, notified to the Commission on 22 March 2013, in Case T-92/11 Jørgen Andersen v European Commissions and - reject the application to annul Commission Decision 2011/3/EU of 24 February 2010 concerning public transport service contracts between the Danish Ministry of Transport and Danske Statsbaner (Case C 41/08 (ex NN 35/08)); - and order the applicant at first instance to pay the costs; alternatively, - rule that the third plea at first instance is not well founded and refer the case back to the General Court for consideration of the first and second pleas at first instance; - and reserve the costs of the proceedings at first instance and on.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Erhvervs- og Vækstministeriet Transport- og Bygningsministeriet	Mundtlig forhandling	11.10.16
C-668/15	Jyske Finans 1. Skal forbuddet mod direkte forskelsbehandling på grund af etnisk oprindelse i artikel 2, stk. 2, litra a), i Rådets direktiv nr. 2000/43/EF om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle, uanset race eller	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Kammeradvokaten Udlændinge-, Integrations-, og	Mundtlig forhandling	12.10.16

	<p>etnisk oprindelse fortolkes således, at det er til hinder for en praksis som den i den foreliggende sag, hvorefter personer, der er født uden for Norden, en medlemsstat eller Schweiz eller Liechtenstein, behandles ringere end personer, der er født i Norden, en medlemsstat eller Schweiz eller Liechtenstein i en tilsvarende situation?2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, udgør en sådan praksis – med mindre den er objektivt begrundet i et legitimt mål, og midlerne til at opfylde det er hensigtsmæssige og nødvendige - da indirekte forskelsbehandling på grund af etnisk oprindelse som fastsat i artikel 2, stk. 2, litra b), i Rådets direktiv nr. 2000/43/EF? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, vil en sådan praksis principielt kunne retfærdiggøres som et hensigtsmæssigt og nødvendigt middel til varetagelse af det skærpede kundelegitimationskrav, som er fastsat i artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme?</p>	<p>Boligministeriet Beskæftigelsesministeriet Erhvervsstyrelsen Finanstilsynet Forbrugerombudsmanden</p>		
C-611/14	<p>Canal Digital Danmark</p> <p>1) Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked mv. (direktivet om urimelig handelspraksis), fortolkes således, at det er til hinder for en national ordning som den i § 3 i den danske markedsføringslov, der forbyder vildledende handelspraksis, herunder i forbindelse med købsopfordringer, men som hverken i dens § 3 eller andetsteds i loven nævner de begrænsninger, der følger af direktivets artikel 7, stk. 1, hvorefter der skal tages hensyn til, om en handelspraksis udelader væsentlige oplysninger, som gennemsnitsforbrugeren har behov for i den pågældende situation for at træffe en informeret transaktionsbeslutning, og følger af artikel 7, stk. 3, hvorefter der skal tages hensyn til, at det anvendte kommunikationsmedie indebærer begrænsninger i tid og rum?</p> <p>De øvrige spørgsmål kan findes i forelæggelseskendelsen.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervs- og Vækstministeriet Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Forbrugerombudsmanden</p>	Dom	26.10.16

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-185/15	<p>Kostanjevec</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal begrebet modkrav i artikel 6, nr. 3, i forordning [udelades] nr. 44/2001 fortolkes således, at det også omfatter et krav, som fremsættes i form af modkrav i henhold til national lovgivning, efter at en dom [org. s. 10], der er afsagt i en procedure om sagsøgtes hovedkrav og der er blevet</p>	Justitsministeriet	Dom	12.10.16

	endelig og eksigibel, under en kassationsankesag er blevet ophævet, og samme sag er blevet hjemvist til førsteinstansretten til fornyet behandling, men sagsøgeren i sit modkrav baseret på uberettiget berigelse har anmodet om tilbagebetaling af det beløb, som sagsøgeren er blevet pålagt at betale i kraft af den dom, som er blevet afsagt i proceduren om sagsøgtes hovedkrav og efterfølgende er blevet ophævet?			
C-652/15	<p>Tekdemir</p> <p>1) Er målsætningen om en effektiv styring af migrationsstrømme et tvingende alment hensyn, som er egnet til at nægte en på Forbundsrepublikkens område født tyrkisk statsborger dispensation fra kravet om opholdstilladelse, som han ville være berettiget til på grundlag af standstillklausulen i artikel 13 i Associeringsrådet EØF-Tyrkiets afgørelse nr. 1/80 af 19. september 1980 om udvikling af associeringen? 2) Såfremt Den Europæiske Unions Domstol besvarer dette spørgsmål bekræftende: Hvilke kvalitative krav skal der stilles til et »tvingende alment hensyn« for så vidt angår målsætningen om en effektiv styring af migrationsstrømme?</p>	Udlændinge-, Integrations-, og Boligministeriet	Mundtlig forhandling	13.10.16
C-231/15	<p>Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej et Petrotel</p> <p>Skal artikel 4, stk. 1, første og tredje punktum, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet) (EFT... [udelades] 2002, L 108, s. 33, med ændringer) fortolkes således, at hvis en netudbyder anfægter en afgørelse fra den nationale tilsynsmyndighed om afregningssatser for opkaldsterminering i den pågældende udbyders net (MTR-afgørelse), og i tilslutning hertil anfægter en efterfølgende afgørelse fra den nationale tilsynsmyndighed om ændring af en kontrakt mellem MTR-afgørelsens adressat og en anden virksomhed, hvorved der foretages en tilpasning af satserne for afregning af opkaldsterminering i det net, som MTR-afgørelsens adressat udbyder, til de i MTR-afgørelsen fastlagte satser (gennemførelsesafgørelsen), kan den nationale domstol, der har fastslået, at MTR-afgørelsen [org. s. 2] blev annulleret, henset til artikel 4, stk. 1, fjerde punktum, i direktiv 2002/21/EF og de interesser, der gør sig gældende hos den virksomhed, der drager fordel af gennemførelsesafgørelsen, og som følger af princippet om beskyttelse af de berettigede forventninger og retssikkerhed, ikke annullere gennemførelsesafgørelsen; eller skal artikel 4, stk. 1, første og tredje punktum, i direktiv 2002/21/EF, sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at den nationale domstol kan annullere gennemførelsesafgørelsen fra den nationale tilsynsmyndighed og følgelig lade de pligter, der</p>	Erhvervsstyrelsen	Dom	13.10.16

	<p>fremgår af gennemførelsesafgørelsen, bortfalde for perioden indtil retsafgørelsen, såfremt den nationale domstol antager, at dette er nødvendigt for at sikre en effektiv retsbeskyttelse af den virksomhed, der har anfægtet den nationale tilsynsmyndigheds afgørelse, som havde til formål at gennemføre pligterne i henhold til den MTR-afgørelse, der senere blev annulleret?</p>			
C-135/15	<p>Nikiforidis</p> <p>Sagen vedrører: 1. Finder Rom I-forordningen i henhold til artikel 28 udelukkende anvendelse på ansættelsesforhold i tilfælde, hvor retsforholdet er etableret ved en arbejdsaftale, der er indgået efter den 16. december 2009, eller medfører enhver senere aftale mellem aftaleparterne om at fortsætte ansættelsesforholdet i ændret eller uændret form, at forordningen finder anvendelse? 2. Udelukker Rom I-forordningens artikel 9, stk. 3, alene en direkte anvendelse af overordnede præceptive bestemmelser i et tredjeland, hvor de forpligtelser, der udspringer af aftalen, ikke skal opfyldes eller ikke er opfyldt, eller også en indirekte hensyntagen i lovgivningen i det land, hvis lov aftalen er undergivet? 3. Er princippet om loyal samarbejde, der er fastsat i artikel 4, stk. 3, TEU af retlig betydning for de nationale domstoles afgørelse om at anvende en anden medlemsstats overordnede præceptive bestemmelser direkte eller indirekte?</p>	Justitsministeriet	Dom	18.10.16
T-418/14	<p>Sina Bank mod Rådet</p> <p>Påstande: Rådets afgørelse efter vurdering indeholdt i bekendtgørelse af 15. marts 2014 til de personer og enheder, som er omfattet af de restriktive foranstaltninger i Rådets afgørelse 2010/413/FUSP (1) og i Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 (2) om restriktive foranstaltninger over for Iran (EUT C 77, s. 1), hvorved fastslås, at Rådets afgørelse 2010/413/FUSP og Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 fortsat skal berøre sagsøgeren direkte, annulleres. Bilag IX, punkt I.B.8 til Rådets forordning (EU) nr. 267/2012 annulleres, da det fortsat berører sagsøgeren direkte, som fastslået i bekendtgørelse af 15. marts 2014. Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at bære sine egne omkostninger samt betale sagsøgerens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	18.10.16
C-562/15	<p>Carrefour Hypermarchés</p> <p>Skal artikel 4, litra a) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/114/EF af 12. december 2006 om vildledende og sammenlignende reklame, hvorefter »[sammenlignende reklame er tilladt [...], når [...] den er ikke vildledende [...], den [på objektiv vis] sammenligner [...] en eller flere konkrete og relevante egenskaber, der kan dokumenteres, og som er repræsentative for disse varer eller tjenesteydelser«, fortolkes således, at en prissammenligning af varer kun er lovlig, hvis varerne sælges i butikker af samme format (f.eks. supermarkeder/hypermarkeder) eller</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	GA	19.10.16

	samme størrelse?			
C-558/15	<p>Vieira</p> <p>Sagen vedrører: 1 – Er det i henhold til det fjerde motorkøretøjsforsikringsdirektiv (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/26/EF af 16.5.2000, som affattet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/14/EF af 11.5.2005), navnlig betragtning 16a og artikel 4, i betragtning af denne artikels stk. 4, 5 og 8 i sin helhed (gennemført i portugisisk ret ved artikel 43 i lovdekret nr. 522/85 af 31.12., som affattet ved lovdekret nr. 72-A/2003 af 14.4.) muligt at sagsøge en repræsentant for et forsikringsselskab, der ikke udøver virksomhed i det land, hvor der er indledt en retssag om erstatning i forbindelse med en trafikulykke på baggrund af den lovpligtige ansvarsforsikring for motorkøretøjer, der er indgået i et andet EU-land? 2 – Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, afhænger denne mulighed for at sagsøge repræsentanten da af de nærmere betingelser for den repræsentationsbemyndigelse, der forbinder repræsentanten med forsikringsselskabet?</p>	Transport- og Bygningsministeriet	GA	19.10.16
C-501/14	<p>EL-EM-2001</p> <p>1. Skal artikel 19, stk. 1, i forordning (EF) nr. 561/2006 fortolkes således, at de nødvendige foranstaltninger for at iværksætte en sanktion, som en medlemsstat fastsætter og pålægger for en overtrædelse, kun kan finde anvendelse på den person, som har begået den pågældende overtrædelse? Med andre ord: På baggrund af bestemmelserne i artikel 18 i forordning (EF) nr. 561/2006 er en national bestemmelse, hvorefter de nødvendige foranstaltninger for at iværksætte en sanktion, som en medlemsstat fastsætter og pålægger, finder anvendelse på en (fysisk eller juridisk) person, da i strid med medlemsstaternes forpligtelse i henhold til artikel 19, stk. 1, første punktum, i forordning (EF) nr. 561/2006, når det under den administrative procedure ikke er blevet konstateret, at denne person har begået en overtrædelse? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 19, stk. 1, i forordning (EF) [nr. 561/2006] da fortolkes således, at en foranstaltning, der iværksættes over for tredjemand (en fysisk eller juridisk person) for en overtrædelse, som en anden person har begået, betragtes som en sanktion, der pålægges denne, uanset hvordan den benævnes, når det ikke er blevet konstateret, at den pågældende tredjemand har begået en overtrædelse? 3. Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, er en national bestemmelse, hvorefter det er muligt at pålægge en anden (fysisk eller juridisk) person en sanktion – som kaldes foranstaltning, men som har sanktionerende indhold – i forbindelse med iværksættelse af den sanktion, der pålægges for en overtrædelse begået af føreren, i så fald i strid med det forbud mod mere end én</p>	Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet	Dom	19.10.16

	sanktion, der henvises til i artikel 19, stk. 1, i forordning (EF) [nr. 561/2006]?			
C-424/15	<p>Ormaetxea Garai et Lorenzo Almandros</p> <p>Gør en fortolkning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester det muligt – ud fra et synspunkt om en effektiv beskyttelse af de generelle interesser, som påhviler det nationale tilsynsorgan på området – at anse det for foreneligt med dette direktiv, når den nationale lovgiver opretter et regulerings- og tilsynsorgan, der er en institution af ikke-specialiseret karakter, som samler de hidtidige tilsynsmyndigheder – bl.a. på energiområdet og områderne for telekommunikation og konkurrence – i ét enkelt organ? Skal de betingelser vedrørende »uafhængighed« hos de nationale tilsynsmyndigheder på området for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, der henvises til i artikel 3, stk. 2 og 3a, i direktiv 2002/21/EF som ændret ved direktiv 2009/140/EF, svare til de krav, der stilles til de nationale databeskyttelsesmyndigheder efter artikel 28 i direktiv 95/46/EF? Finder den retspraksis, der fremgår af dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol den 8. april 2014, anvendelse på et tilfælde, hvor de ansvarlige i en national tilsynsmyndighed inden for telekommunikationsområdet afskediges inden udløbet af deres mandat på grund af kravene inden for en ny retlig ramme, hvorved der oprettes et tilsynsorgan, der samler flere nationale tilsynsmyndigheder fra de sektorer, der føres tilsyn med? Kan denne afskedigelse, der er fremskyndet alene på grund af ikrafttrædelsen af en national lov og ikke på grund af et pludseligt tab af de pågældendes personlige forudsætninger, der på forhånd blev fastsat i national ret, anses for at være forenelig med bestemmelserne i artikel 3, stk. 3a i direktiv 2002/21/EF?</p>	Energistyrelsen	Dom	19.10.16
C-60/15 P	<p>Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: Dom afsagt af Retten den 11. december 2014 i sag T-476/12 ophæves. Der gives medhold i den i første instans nedlagte påstand om ugyldighed, hvorved Kommissionens afgørelse af 17. januar 2013 (sag GESTDEM nr. 3273/2012) erklæres ugyldig.</p>	Miljøstyrelsen	GA	19.10.16
T-672/14	<p>Dr. August Wolff GmbH & Co KG Arzneimittel et Remedia d.o.o. mod Kommissionen</p> <p>Partial annulment of the implementing Commission decision C (2014) 6030 final of 19 August 2014, concerning in the framework of Article 31 of Directive 2001/83/EC of the European Parliament and of the Council, the marketing authorisations in respect of topical medicinal products for human use with high concentration of estradiol.</p>	Sundhedsstyrelsen	Dom	20.10.16

C-169/15	<p>Montis Design</p> <p>1. Skal ophævelsen af artikel 21, stk. 3, i Benelux-mønsterloven (den gamle) pr. 1. december 2003 i medfør af protokollen af 20. juni 2012 om ændring af Benelux-landenes fælles mønsterlov fortolkes således – også under hensyntagen til nødvendigheden af en fortolkning i overensstemmelse med beskyttelsestidsdirektivet – at ophavsretten til et brugskunstværk, som ophørte før den 1. december 2003, idet der ikke rettidigt blev afgivet en bevaringserklæring, er ophørt for bestandigt, eller er den blevet genoplivet på et givet tidspunkt?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	20.10.16
C-641/15	<p>Verwertungsgesellschaft Rundfunk</p> <p>Er kriteriet »mod entré« i artikel 8, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/115/EF af 12. december 2006 om udlejnings- og udlånsrettigheder samt om visse andre ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med intellektuel ejendomsret opfyldt, hvis – der på de enkelte værelser på et hotel er installeret tv-apparater, og hotelejereren stiller signalet fra forskellige fjernsyns- og radioprogrammer til rådighed gennem disse (»hotelværelses-tv«) og – hotelejereren for benyttelse af værelset (med »hotelværelses-tv«) kræver et vederlag for værelset pr. overnatning, som også omfatter benyttelse af tvapparatet og de fjernsyns- og radioprogrammer, der herigennem er stillet til rådighed?</p>	Kulturministeriet	GA	25.10.16
C-679/15	<p>Ultra-Brag</p> <p>1. Skal artikel 202, stk. 3, første led, i Rådets forordning (EF) nr. 2913/92 af 12. oktober 1992 om indførelse af en EF-toldkodeks (herefter »toldkodeksen«) fortolkes således, at en juridisk person i henhold til toldkodeksens artikel 202, stk. 3, første led, som den person, der foretager en indførsel, bliver debitor for toldskylden, hvis en [org. s. 2] af den juridiske persons medarbejdere, som ikke er dens retlige repræsentant, inden for rammerne af sine kompetencer har givet anledning til den ikke forskriftsmæssige indførsel? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal toldkodeksens artikel 202, stk. 3, andet led, da fortolkes således, at a) en juridisk person (også) har medvirket til den ikke forskriftsmæssige indførsel, hvis en af dens ansatte, som ikke er dens retlige repræsentant, inden for rammerne af sine kompetencer har deltaget i denne indførsel og b) den subjektive betingelse »som vidste eller med rimelighed burde have vidst« med hensyn til juridiske personer, der har medvirket til den ikke forskriftsmæssige indførsel, skal vurderes i forhold til den fysiske person, som hos den juridiske person var beskæftiget med sagen, 3. Såfremt det første eller det andet præjudicielle spørgsmål besvares bekræftende: Skal toldkodeksens artikel 212a da fortolkes således, at bedømmelsen af, om debtors adfærd giver anledning til mistanke om svingagtig fremgangsmåde eller åbenbar forsømmelighed, i forbindelse med juridiske personer udelukkende skal foretages på</p>	Skatteministeriet	GA	26.10.16

	grundlag af den juridiske persons henholdsvis dens organers adfærd, eller skal adfærden hos en fysisk person, som er ansat hos den juridiske person og inden for rammerne af sine opgaver behandler sagen, tilregnes den juridiske person?			
C-506/14	<p>Yara Suomi e.a.</p> <p>1. Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU, for så vidt som den beror på emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5, ugyldig og strider den mod dette direktivs artikel 23, stk. 3, fordi denne afgørelse ikke blev truffet på grundlag af forskriftsproceduren med kontrol, som er fastsat i artikel 5a i Rådets afgørelse 1999/468/EF og artikel 12 i forordning nr. 182/2011/EU? Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, er det ikke nødvendigt at besvare de øvrige spørgsmål. 2. Strider Kommissionens afgørelse 2013/448/EU mod emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5, litra a), for så vidt som Kommissionen ved fastsættelsen af industriloftet ikke tog hensyn til i) en del af de verificerede emissioner i perioden 2005-2007 fra aktiviteter og anlæg, der omfattedes af emissionshandelsdirektivets anvendelsesområde i perioden 2008-2012, men for hvilke der i perioden 2005-2007 ikke gjaldt nogen verificeringsforpligtelse, og som derfor ikke var registreret i CCTL-systemet, ii) de nye aktiviteter, der i perioden 2008-2012 omfattedes og i perioden 2013-2020 omfattes af emissionshandelsdirektivets anvendelsesområde, for så vidt som de ikke indgik i dette direktivs anvendelsesområde i perioden 2005-2007 og udføres i anlæg, der allerede i perioden 2005-2007 var omfattet af emissionshandelsdirektivets anvendelsesområde, iii) emissionerne fra anlæg, der blev nedlagt før den 30. juni 2011, selv om der rent faktisk findes verificerede emissioner fra disse anlæg i perioden 2005-2007 og til dels også i perioden 2008-2012? Såfremt spørgsmål 2, i)-iii), på nogle punkter skal besvares bekræftende, er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU da ugyldig med hensyn til anvendelsen af den tværsektorielle korrektionsfaktor, således at den ikke skal anvendes? 3. Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU ugyldig og strider den mod emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5, og dette direktivs mål som følge af, at denne afgørelse ved beregningen af industriloftet i henhold til emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5, litra a) og b), ikke medregner emissioner, der opstår i forbindelse med i) produktion af elektricitet på basis af spildgasser i anlæg, der er omfattet af emissionshandelsdirektivets bilag I, og som ikke er »elektricitetsgeneratorer«, og ii) produktion af varme i anlæg, der er omfattet af emissionshandelsdirektivets bilag I, som ikke er »elektricitetsgeneratorer«, og som i henhold til emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 1-4, og afgørelse 2011/278/EU må tildeles gratis certifikater? 4. Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU – i sig selv eller sammenholdt med emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5 –</p>	Energistyrelsen	Dom	26.10.16

	<p>ugyldig og strider den mod emissionshandelsdirektivets artikel 3, litra e) og u), fordi denne afgørelse ved beregningen af industriløftet i henhold til emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 5 a og b, ikke medregner de emissioner, der er nævnt i spørgsmål 3 ovenfor? 5. Er Kommissionens afgørelse 2013/448/EU i strid med emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 12, for så vidt som den lader den tværsæktorielle korrektionsfaktor omfatte en sektor, der er defineret i afgørelse 2010/2/EU, og som er udsat for en betydelig risiko for carbon leakage? 6. Er afgørelse 2011/278/EU i strid med emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 1, for så vidt som Kommissionens foranstaltninger i forbindelse med fastsættelsen af benchmarks skal tage hensyn til incitamenter til anvendelse af energieffektive teknikker, de mest effektive teknikker, højeffektiv kraftvarmeproduktion og energieffektiv genvinding af spildgasser? 7. Er afgørelse 2011/278/EU i strid med emissionshandelsdirektivets artikel 10a, stk. 2, for så vidt som principperne for benchmarks skal baseres på den gennemsnitlige præstation for de 10% mest effektive anlæg i en sektor?</p>			
C-489/15	<p>CTL Logistics</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal EU-retlige bestemmelser, navnlig artikel 30, stk. 1, første punktum, stk. 2, stk. 3, stk. 5, første afsnit, stk. 6, i direktiv 2001/14/EF fortolkes således, at krav om tilbagebetaling af afgifter for benyttelse af infrastruktur, som er aftalt eller fastsat mellem en infrastrukturforvalter og en ansøger i en rammeaftale, er udelukket, hvis sådanne krav ikke gøres gældende ved de procedurer, der er fastsat for det nationale tilsynsorgan, og de tilsvarende retslige procedurer, i forbindelse med hvilke disse afgørelser fra tilsynsorganet efterprøves? 2. Skal EU-retlige bestemmelser, navnlig artikel 30, stk. 1, første punktum, stk. 2, stk. 3, stk. 5, første afsnit, stk. 6, i direktiv 2001/14/EF fortolkes således, at krav om tilbagebetaling af afgifter for benyttelse af infrastruktur, som er aftalt eller fastsat mellem en infrastrukturforvalter og en ansøger i en rammeaftale, er udelukket, hvis de omtvistede afgifter ikke forudgående er blevet forelagt det nationale tilsynsorgan? 3. Er en civilretlig efterprøvelse af rimeligheden af afgifter for benyttelse af infrastruktur på grundlag af en national civilretlig bestemmelse, som giver domstolene mulighed for at kontrollere rimeligheden af fastsættelsen af en ydelse, når denne fastsættes ensidigt af den ene part, og eventuelt selv ved egen afgørelse at fastsætte den ud fra et rimeligt skøn, forenelig med EU-rettens bestemmelser, som forpligter infrastrukturforvalteren til at overholde generelle retningslinjer for fastsættelsen af afgiften såsom kravet om omkostningsdækning (artikel 6, stk. 1, i direktiv 2001/14/EF) eller kriterierne vedrørende markedsbæredygtigheden (artikel 8, stk. 1, direktiv</p>	Transport- og Bygningsministeriet	GA	26.10.16

	<p>2001/14/EF)? 4. Hvis tredje spørgsmål besvares bekræftende: Skal den civile domstol ved sin skønsudøvelse overholde kriterier i direktiv 2001/14/EF vedrørende fastsættelsen af afgifterne for benyttelse af infrastruktur, og i givet fald hvilke? 5. Er den civile efterprøvelse af afgifters rimelighed på grundlag af den i spørgsmål 3 nævnte nationale bestemmelse forenelig med EU-retten, for så vidt som de civile domstole fastsætter afgiften under afvigelse fra jernbaneforvalterens generelle afgiftsprincipper og -størrelser [org. s. 3], selv om jernbaneforvalteren ifølge EU-retten er forpligtet til at sikre ikkediskriminerende ligebehandling af alle adgangsberettigede (artikel 4, stk. 5, i direktiv 2001/14/EF)? 6. Er den civile rimelighedsefterprøvelse af en infrastrukturforvalters afgifter forenelig med EU-retten i betragtning af den omstændighed, at EU-retten lægger til grund, at tilsynsorganet har kompetence til at træffe afgørelse om uenigheder mellem infrastrukturforvalteren og den adgangsberettigede om afgifterne for benyttelse af infrastruktur eller om størrelsen eller strukturen af de afgifter for benyttelse af infrastruktur, som den adgangsberettigede skal betale eller ville skulle betale (artikel 30, stk. 5, tredje afsnit, i direktiv 2001/14/EF), og at tilsynsorganet i lyset af potentielt mange tvister ved forskellige civile domstole ikke længere ville kunne sikre en ensartet anvendelse af jernbanelovgivningen (artikel 30, stk. 3, i direktiv 2001/14/EF)? 7. Er det foreneligt med EU-retten, navnlig artikel 4, stk. 1, i direktiv 2001/14/EF, hvis nationale bestemmelser forlanger en beregning af samtlige infrastrukturforvalterens afgifter for benyttelse af infrastruktur, som udelukkende er baseret på direkte omkostninger?</p>			
C-448/15	<p>Wereldhave Belgium e.a.</p> <p>1. Skal Rådets direktiv 90/435/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater fortolkes således, at dette direktiv er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter der ikke kan ske fritagelse for belgisk forskudsskat af dividende, som et belgisk datterselskab har udloddet til et i Nederlandene hjemmehørende moderselskab, der opfylder kravene til minimumsandel, idet det nederlandske moderselskab er en investeringsforening, der fuldt ud skal udbetale sit overskud til sine andelshavere, og som følge heraf er berettiget til en selskabsskattesats på nul? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 49 (tidligere artikel 43) og artikel 63 (tidligere artikel 56) i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (som ændret og med ny nummerering i henhold til Lissabontraktaten) fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en national bestemmelse, hvorefter der ikke kan ske fritagelse for belgisk forskudsskat af dividende, som [org. s. 15] et belgisk datterselskab har udloddet til et i Nederlandene hjemmehørende moderselskab,</p>	Skatteministeriet	GA	26.10.16

	der opfylder kravene til minimumsandel, idet det nederlandske moderselskab er en investeringsforening, der fuldt ud skal udbetale sit overskud til sine andelshavere, og som følge heraf er berettiget til en selskabsskattesats på nul?			
C-276/15	<p>Hecht-Pharma</p> <p>1. Er artikel 3, nr. 1) og 2), i direktiv 2001/83/EF til hinder for en national bestemmelse som § 21, stk. 2, nr. 1), i [Gesetz über den Verkehr mit Arzneimitteln (lov om handel med lægemidler, herefter »AMG«)], hvorefter der ikke kræves tilladelse til et lægemiddel, der er beregnet til brug hos mennesker, og som, fordi det påviseligt ofte bliver ordineret af læger eller tandlæger, for så vidt angår de væsentlige produktionstrin og inden for rammerne af normal apoteksdrift fremstilles på et apotek i en mængde på op til ethundrede pakninger om dagen, der er færdige til udlevering, og som er beregnet til at blive udleveret inden for rammerne af den eksisterende tilladelse til apoteksdrift? For det tilfælde, at spørgsmål 1 skal besvares bekræftende, spørges: [org. s. 3] 2. Gælder dette resultat også, såfremt en national bestemmelse som AMG's § 21, stk. 2, nr. 1), fortolkes således, at der ikke kræves tilladelse til et lægemiddel, der er beregnet til brug hos mennesker, og som, fordi det påviseligt ofte bliver ordineret af læger eller tandlæger, for så vidt angår de væsentlige produktionstrin og inden for rammerne af normal apoteksdrift fremstilles på et apotek i en mængde på op til ethundrede pakninger om dagen, der er færdige til udlevering, og som er beregnet til at blive udleveret inden for rammerne af den eksisterende tilladelse til apoteksdrift, hvis lægemidlet enten efter lægerecept, der ikke nødvendigvis skal være udstedt inden fremstillingen, udleveres til en bestemt patient, eller tilberedes på apoteket ifølge forskrifterne i en farmakopé og er bestemt til direkte udlevering til patienterne?</p>	Sundheds- og Ældreministeriet Lægemiddelstyrelsen	Dom	26.10.16
C-269/15	<p>Hoogstad</p> <p>Skal artikel 13, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, fortolkes således, at den er til hinder for, at der opkræves et bidrag – såsom det bidrag, der indeholdes i henhold til artikel 191, stk. 1, nr. 7, i wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging (lov om obligatorisk sygeog invalideforsikring), som koordineret ved lov af 14. juli 1994, og det solidaritetsbidrag, der indeholdes i henhold til artikel 68 i wet van 30 maart 1994 houdende sociale bepalingen (lov af 30.3.1994 om sociale bestemmelser) – af ydelser fra belgiske supplerende pensionsordninger, som ikke udgør lovgivning som omhandlet i denne forordnings artikel 1, litra j), første afsnit, såfremt disse ydelser tilkommer en modtager,</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	26.10.16

	der ikke bor i Belgien, og som i henhold til forordningens artikel 13, stk. 2, litra f), er omfattet af den sociale sikringsordning i den medlemsstat, på hvis område denne person er bosat?			
C-613/14	<p>James Elliott Construction</p> <p>Sagen vedrører: 1 a) Såfremt vilkårene i en privatretlig aftale forpligter en part til at levere et produkt, der er fremstillet i overensstemmelse med en national standard, der er udstedt til gennemførelse af en europæisk standard efter et mandat fra Europa-Kommissionen i henhold til [org. s. 3] bestemmelserne i byggeveddirektivet (89/106/EØF), er fortolkningen af denne standard da et forhold, som Domstolen kan anmodes om at afgøre ved præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF? b) Såfremt spørgsmål 1(a) besvares bekræftende, er det da et krav efter EN 13242:2002 at overholdelse eller tilsidesættelse af denne standard kun kan fastslås ved dokumentation i form af prøvninger i overensstemmelse med standarder (uden mandat) udstedt af Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN), som EN13242:2002 henviser til, og som foretages på tidspunktet for produktionen og/eller tidspunktet for leveringen, eller kan tilsidesættelse af en standard (og følgelig manglende opfyldelse af aftalen) fastslås ved dokumentation i form af prøvninger udført senere, såfremt udfaldet af sådanne prøvninger logisk set kan anses som bevis for, at standarden er blevet tilsidesat? 2) Er en national domstol ved behandlingen af et privatretligt krav om manglende opfyldelse af en aftale om et produkt, der er fremstillet i overensstemmelse med en europæisk standard udstedt efter et mandat fra Europa-Kommissionen i henhold til byggeveddirektivet, forpligtet til at afstå fra at anvende nationale bestemmelser, der indebærer krav til handelsmæssig kvalitet og egnethed til formålet, med den begrundelse at enten de lovbestemte vilkår eller deres anvendelse skaber standarder eller pålægger tekniske specifikationer eller krav, der ikke er foretaget underretning om i henhold til bestemmelserne i informationsproceduredirektivet (98/34/EF)? 3) Er en national ret, der behandler en sag om manglende opfyldelse af en privatretlig aftale, der udspringer af manglende opfyldelse af et vilkår om handelsmæssig kvalitet eller egnethed til anvendelse (der indirekte følger af lov i en aftale mellem parterne og ikke ændret eller fraveget af dem) for et produkt, der er fremstillet i overensstemmelse med EN13242:2002, forpligtet til at antage, at produktet er af sædvanlig handelsmæssig kvalitet og egnet til sit formål, og i så fald kan en sådan formodning da kun afvises ved dokumentation for manglende overholdelse af EN13242:2002 ved prøvninger udført i [org. s. 4] overensstemmelse med de prøvninger og protokoller, der henvises til i EN13242:2002, og som er udført på tidspunktet for leveringen af produktet? 4) Såfremt spørgsmål 1(a),</p>	Energistyrelsen Miljøstyrelsen	Dom	27.10.16

	og spørgsmål 3 besvares bekræftende, er en grænse for det samlede svovlindhold i tilslag da foreskrevet ved eller i henhold til EN13242:2002, således at overholdelse af en sådan grænse var et krav for bl.a. at skabe en formodning for sædvanlig handelsmæssig kvalitet eller egnethed til anvendelse? 5) Såfremt både [det første spørgsmål,] litra a), og det tredje spørgsmål besvares bekræftende, er dokumentation for, at produktet var forsynet med »CE-mærkning«, da nødvendig for at kunne støtte sig på formodningen skabt ved bilag ZA til EN13242:2002 og/eller byggevaredirektivets artikel 4 (89/106/EØF)?			
C-610/15	<p>Stichting Brein</p> <p>1) Foretager en administrator af et websted en overføring til almenheden som omhandlet i artikel 3, stk. 1, i ophavsretsdirektivet, såfremt der ikke findes beskyttede værker på administratorens websted, men et system [som beskrevet nedenfor i punkt 1-13 og 30], hvorved meta-information om beskyttede værker, der befinder sig på brugernes computere, indekseres og kategoriseres, således at brugerne ved hjælp heraf kan spore og up- og downloade de beskyttede værker? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er der i ophavsretsdirektivets artikel 8, stk. 3, og artikel 11 i håndhævelsesdirektivet hjemmel til at udstede et påbud til en sådan mellemand, som omhandles i disse bestemmelser, såfremt denne mellemand gør det lettere for tredjemand at udføre ophavsretskrænkelser på den måde, der er beskrevet i spørgsmål 1?</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Mundtlig forhandling	27.10.16
C-406/15	<p>Milkova</p> <p>1. Tillader artikel 5, [stk.] 2, i De Forenede Nationers konvention om handicappedes rettigheder, at medlemsstaterne ved lov fastsætter en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 2. Tillader artikel 4 og de øvrige bestemmelser i Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv en national ordning, der hjemler en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 3. Tillader artikel 7 i direktiv 2000/78, at der fastsættes en særlig forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, men ikke for tjenestemænd med samme handicap? 4. Såfremt det første og det tredje spørgsmål besvares benægtende: Kræver overholdelsen af internationale og fællesskabsretlige bestemmelser henset til de beskrevne kendsgerninger og omstændigheder i den foreliggende sag, at den af den nationale lovgiver fastsatte særlige forudgående beskyttelse mod afskedigelse, der kun gælder for handicappede, der er arbejdstagere, også skal finde anvendelse på</p>	Social- og Indenrigsministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	27.10.16

	tjenestemænd med samme handicap?			
C-290/15	<p>D'Oultremont e.a.</p> <p>Indebærer artikel 2, litra a), og artikel 3, stk. 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet, at en lovgivning i form af en anordning, som indeholder forskellige bestemmelser om opstilling af vindmøller, herunder vedrørende sikkerhed, kontrol, reetablering og sikkerhedsstillelse, samt regler for støj, som er fastlagt i forhold til planzoner, bestemmelser gældende for indrømmelse af administrative tilladelser, der giver bygherren ret til at opstille og drive anlæg, som ubetinget underkastes en miljøvurdering i henhold til national ret, skal kvalificeres som »en plan eller et program« i de nævnte bestemmelses forstand?</p>	Energistyrelsen Miljøstyrelsen	Dom	27.10.16
C-114/15	<p>Audace e.a.</p> <p>Sagen vedrører: »Er en national lovgivning, der udelukkende tillader engrosforhandlere, der er indehavere af den tilladelse, der er omhandlet i artikel 65 i direktiv 2001/82/EF, at foretage parallelimport af veterinærlægemidler, og således udelukker personer, som har tilladelse til detailforhandling, og opdrættere, fra at foretage en sådan parallelimport, forenelig med bestemmelserne i artikel 34 TEUF-36 TEUF? Indebærer bestemmelserne i artikel 65 i direktiv 2001/82/EF og i artikel 16 i direktiv 2006/123/EF (tjenesteydelsesdirektivet), at en medlemsstat er berettiget til ikke at anerkende tilladelser til engrosforhandling af veterinærlægemidler, som er udstedt af de kompetente myndigheder i andre medlemsstater til deres egne statsborgere, og at kræve, at disse desuden skal være indehavere af en tilladelse til engrosforhandling, der er udstedt af medlemsstatens egne kompetente nationale myndigheder, for at have ret til at ansøge om og gøre brug af tilladelser til parallelimport af veterinærlægemidler i denne medlemsstat? Er en national lovgivning, som sidestiller parallelimportører af veterinærlægemidler med indehavere af en driftstilladelse, som ikke er påkrævet i henhold til direktiv 2001/82/EF, med ændringer, om oprettelse af et fællesskabskodeks for veterinærlægemidler, og der som følge heraf underlægger disse importører en forpligtelse til at råde over et forretningssted på den pågældende medlemsstats område, og at opfylde samtlige de foranstaltninger til lægemiddelovervågning, der er fastsat i nævnte direktivs artikel 72-79, forenelig med artikel 34 TEUF, 36 TEUF og 56 TEUF samt artikel 16 i direktiv 2006/123/EF (tjenesteydelsesdirektivet)?«</p>	Justitsministeriet Sundhedsstyrelsen Lægemiddelstyrelsen	Dom	27.10.16